

EMPRESA FAMILIAR

L'estiu o la distància
del dia a dia

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

guinjoan@barcelonaeconomia.com

Vagi per endavant la puntualització que per a molts empresaris d'alguns sectors de pes en el nostre país, com els relacionats per exemple amb el turisme estival o amb l'agricultura, l'equivalent a l'estiu seria l'hivern, perquè el nostre article de mitjans d'agost no tracta d'una qüestió de temperatura ambiental, sinó de les vacances –d'estiu o d'hivern– que cada empresari té a bé de concedir-se.

Avui dia, que els empresaris han après a diversificar mercats, productes i riscos i que la situació econòmica general encara és favorable, malgrat els símptomes de desacceleració, les crisis que puguin arribar no sembla que hagin de tenir la virulència de les d'abans. La del tèxtil, sense anar més lluny, va acabar amb moltes empreses, amb la salut de molts empresaris i amb el trencament de nombroses famílies; no van saber –o poder– descobrir cap via alternativa a temps.

Tanmateix, el cicle econòmic, més tard o més d'hora, farà girar la fletxa avall i potser aleshores es trobarà a faltar aquella iniciativa brillant per sortir-se'n. Les vacances, curiosament, poden ser una bona ocasió no només per a la recuperació personal i de la vida familiar, sinó per pensar d'una altra manera, més creativa, en el negoci.

Quan aquest va a tot vent –i ara la majoria hi

van–, l'empresari acostuma a anar de bòlit, perquè la dinàmica de l'empresa ho exigeix. No té temps d'aturar-se a pensar si aquella és la millor forma de funcionar, si saben cap on van tots aquells que corren –ell inclòs–, si hi ha altres alternatives. Els gurus coincideixen a manifestar que és imprescindible que l'empresari i el directiu es concentrin a pensar i a dirigir. És clar que això és més fàcil de dir que no pas de fer. Que els ho diguin als empresaris!

Si no ho fan és per una limitació que es porta dintre. Tenim un cervell limitat i, en el remolí diari, només som capaços de prendre decisions ràpides, lògiques, racionals, és a dir, les pròpies del nostre hemisferi cerebral dominant, l'esquerre en els destres i el dret en la majoria dels esquerrans. Si hi afegim que l'empresa acostuma a ser el projecte vital de l'empresari i la dedicació de vint-i-quatre hores diàries, la incapacitat de desconnectar-se'n esdevé un fet d'allò més natural.

D'aquesta manera no es pot ser creatiu. Potser una persona normal pot treballar setze hores diàries durant una setmana, però no li demaneu que, a més a més, sigui creatiu; ha de poder dormir –i somiar–, canviar d'entorn, parlar amb gent diversa, veure coses diferents, coses que *trenquir*; ha de carregar *les piles* (i no precisament les del mòbil per tenir-ho tot ben controlat, com diu l'anunci). Només així podrà deixar que l'altre hemisferi cerebral, el no dominant –el dret per als destres i l'esquerre per a la majoria dels esquerrans– comenci a rutllar. És en l'hemisferi no dominant on conservem els sons i les imatges, les formes i els gestos, la visió global de les situacions, és a dir, els ingredients de què es nodreixen la creativitat, la intuïció i l'originalitat.

Si l'empresari no és d'aquells pocs escollits que poden deixar-se anar al vespre, en arribar a casa, o durant el curt cap de setmana, té en les vacances l'oportunitat de pensar creativament, de donar a llum idees noves de debò, de veure les coses des d'una altra perspectiva, de sospesar opcions diferents a les habituals.

Potser entre els fruits, aparentment absurds, d'aquestes pensades d'estiu l'empresari trobarà la seva salvaguarda futura, si mai li arriben els temps de vaques magres.